

Не хапіла работы Нічыпар Парукаў

Аўтар - чорным колерам

Маці - чырвоным колерам

Таня - сінім колерам

Ліза - зялёным колерам

Чорны курсіў не трэба гаварыць. Ён падказвае дзеянні і рухі героям.

Адыходзячы на работу, маці паклікала да сябе дачок — Лізу і Таню — і сказала:

— **Прыбярэце са стала, памыйце талеркі і лыжкі, падмяціце чысценька падлогу на кухні.**

— **Добра, мамачка. Не хвалюйся** - сказала Таня.

- **Усё зробім, як трэба,** — адказала Ліза.

Пайшла маці, а дзяўчынкі пачалі думаць.

- **Я прыбярэ са стала, а ты памыеш посуд** - сказала Таня

- **Добра. А пакуль паляжу, каб табе не перашкаджаць** - сказала Ліза.

Праз некаторы час Таня пытаецца ў Лізы.

- **Чаму ж ты талеркі не моеш?**

- **Я баюся, што разаб'ю. Маме гэта не спадабаецца.**

- **Добра. Я сама памую. А ты падмяці падлогу.**

Пачала Ліза падмятаць і стала чыхаць.

- **Я ад пылу магу захварэць. І спіна нешта баліць.**

- **Давай я падмяту.**

Вярнулася маці дадому і бачыць: стол засланы чыстым абрусам, талеркі і лыжкі вымыты і акуратна расстаўлены ў шафе для посуду. А кухня чыста-чыста падмецена. І смецце вынесена.

— **Малайцы, дзеткі, добра зрабілі,** — пахваліла маці дзяўчынак.

Ёй хацелася даведацца, хто ж з дачок што рабіў.

— **Каторая з вас, мае дарагія памочніцы, са стала прыбрала?**

— **Я,** — голасна адказала Таня.

— **А хто талеркі і лыжкі памыў і паставіў на месца?**

— **Я,** — зноў адказала Таня.

— **Ну, а ты, Ліза, што рабіла?** — глянула маці на старэйшую дачку.

— Я... я нічога, мама, не рабіла... Таня ўсё забрала сабе. Мне не хапіла работы, — *ціха адказала дзяўчынка і вінавата апусціла галаву.*